

Hram la mănăstirea care păstrează imaginea satului maramureșean ancestral

Mănăstirea Bârsana și-a serbat hramul de sărbătoarea Soborului celor 12 Apostoli. Slujba de marți a fost prezidată de Episcopul Iustin care a asemănat așezământul monahal cu imaginea satului maramureșean tradițional.

„Arhitectul Corduș, unul dintre cei mai buni arhitecți bisericești la ora actuală, a gândit aici la Bârsana un sat maramureșean ancestral, voievodal. Așa arăta satul maramureșean. În localități se pierde tradiția, dar Bârsana va fi totdeauna mărturie a faptului cum arăta satul maramureșean: biserica în centru sau Biserica regină care patronează și binecuvintează locul și toate celelalte construcții din mănăstire”.

Ierarhul a subliniat și rolul decisiv pe care l-a avut actuala stareță în organizarea așezământului monahal.

„Bârsana s-a dezvoltat în chip minunat pentru că a venit Maica Filofteia de la Râmeț cu experiență monahală îndelungată și a pornit la drum pe baza unui proiect bine gândit”.

Așezământul monahal de la Bârsana

La Bârsana au existat două vetre monahale, la aproximativ 8-9 kilometri depărtare: una în locul numit Valea Slatinei, iar altă pe dealul Humana.

Mănăstirea de pe dealul Humana este atestată documentar în anul 1390. După tradiție, așezământul monahal a dispărut în secolul al XVIII-lea, când au fost distruse mai multe mănăstiri de pe teritoriul Transilvaniei.

Viață monahală în sihăstria din Valea Slatinei se pierde în negura vremurilor, începutul ei este aproximat în secolul al XIII-lea sau în primii ani ai secolului al XIV-lea.

În a două jumătate a secolului al XIV-lea, mănăstirea a fost mutată din Valea Slatinei într-un loc din dreapta Izei, numit pe atunci Podurile Strâmtorii, zona primind cu timpul numele de „Podurile Mănăstirii”.

Așezământul monahal a fost desființat în anul 1971, patrimoniul ei fiind confiscat de Imperiul Habsburgic, ultimii călugări refugiindu-se la Mănăstirea Neamț, în Moldova.

Biserica a fost devastată, chiliile și clădirile anexe au fost distruse.

După reînființarea Episcopiei Ortodoxe Române a Maramureșului, în anul 1937, s-a pus și problema reînființării mănăstirii, dar a urmat Dictatul de la Viena (1940),

care a împiedicat realizarea acestui deziderat.

După Al Doilea Război Mondial, s-a instaurat regimul comunist ateu, care se opunea înființării de noi mănăstiri. Astfel, reînființarea așezământului monahal s-a tot amânat până după evenimentele din 1989.

În anul 1993, Episcopul Iustinian al Maramureșului și Sătmăruului, a sfințit piatra de temelie a noii mănăstiri, cu hramul Soborul Sfinților doisprezece Apostoli.

basilica.ro